

til det ærede kongevalgte Medlem (Estrup), som før udtalte sig. Det er, som om man forudsætter, at det er den naturlige Maade at ordne disse Sager paa, at Finansministeren gaar til Rigsdagen med sine Bekymringer og sine Planer, drøfter dem og saa faar gode Raad og Vejledning der. Det er efter mit Skøn ikke den Maade, hvorpaa saadanne Anliggender kunne ordnes, og jeg har heller aldrig nogen Sinde set nogen Finansminister, heller ikke det ærede kongevalgte Medlem, behandle Statslaansaffærer paa den Maade, at de først gik til Rigsdagen dermed og der fik drøftet de forskellige foreliggende Muligheder. Jeg tror ikke, at det vilde have ligget rigtig for det ærede kongevalgte Medlem at benytte den Fremgangsmaade at drøfte de forskellige Muligheder, der forelaa, frem og tilbage og saa træffe sit Valg. Nej, her maa Finansministeren, som sidder med Traadene i sin Haand, og som skal have det mest mulige Overblik, man kan skaffe sig i den Slags Sager, handle paa eget Ansvar, han skal træffe Aftalerne, træffe sit Valg og saa derefter komme til Rigsdagen og spørge: Ville I være med?

Naar der dernæst er talt om den korte Tidsfrist, maa jeg bemærke, at det ærede Medlem (Brandes) har misforstaaet mig noget. Jeg mente ikke, at der var for kort Tid til at anbringe disse indenlandske Obligationer i, jeg sagde blot, at de skulde anbringes nu, man havde jo ikke, som ved de indenlandske Laan, jeg foreslaar, Tid til at anbringe dem i Smaaposter paa ca. 3 Mill. Kr. aarlig i en Række Aar, de skulde anbringes nu i dette Efteraar inden Midten af December, idet vi skulde bruge Provenuet heraf til at udbetale det foreløbige Veksellaan.

Det ærede Medlem talte med et elskværdigt Smil om, at jeg havde været lidt paa Returkørsel. Ja, det bliver meget let Returkørsel mellem en nuværende og en forhenværende Finansminister i vore Dage, for desværre er Situationen jo stadig omtrent den samme eller har dog været det i det sidste Par Aar. Da det ærede Medlem ikke nægtede sig den Glæde at tale om den tomme Kasse, saa kunde jeg godt, hvis det ikke var kedsommeligt at vedblive med disse Returkørsler, gøre Gengæld og sige, at naar jeg fortsatte med Veksellaanene i Sommeren 1910, saa var det netop, fordi det ærede Medlem efterlod mig sin Kasse nøjagtig i den Tilstand, hvori jeg efterlod ham min Kasse. Det kunne vi blive ved med længe, men jeg synes ikke, det er saa

underholdende, at vi skulle fortsætte dermed.

Saa talte det ærede Medlem om det lille Anliggende med at slaa til i rette Tid og sagde, at jeg ganske vist ikke havde omtalt denne Sag i Fjor, men jeg behøvede det heller ikke, thi jeg havde jo Folk til at besørge det, jeg havde jo mine „bravi“. Der kan jeg ikke nægte, at det synes mig at have været rigtigere, om det ærede Medlem havde ladet være med selv at besørge dette Argument og ladet sine „bravi“ i det andet Ting besørge det. Thi det lød ikke rigtig godt i hans Mund. For Resten var den Folketingsmand, der rejste dette Spørgsmaal, en Mand, som jeg ikke paa nogen som helst Maade tør regne til mine, en Mand, som er en meget afgjort politisk Modstander af mig, og som det ærede Medlem neppe heller vil formode, at jeg plejer noget fortroligt politisk Samkvem med, nemlig den ærede Folketingsmand for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin). Det var ham, som rejste dette Spørgsmaal nede i det andet Ting, hvis jeg ikke husker fejl. (Afbrydelse). Jo, det var ham, som først omtalte det dernede, og først ved hans Omtale kom andre nærmere ind paa det.

Saa kom det ærede Medlem med en Række almindelige Betragtninger om Ansvar, Byrderne og Betænkkelighederne. Ja, det ved Gud, at der er Ansvar og Byrder og Betænkkeligheder ved at være Finansminister under en saa vanskelig Situation som den foreliggende. Og hvis det ærede Medlem har faaet det Indtryk af mine Udtalelser og min Opræden, at jeg tager mig dette Ansvar let, saa tager han virkelig fejl. Det gør jeg ikke, men det kan jo ikke nytte at træde frem for Offentligheden med en Grædekonemine, naar der er Tale om Landets Finanser. Vi vide alle, hvor vanskelig og alvorlig Situationen er. Vi vide ogsaa, at vi skulle ud af den Situation, og hvad man da maa gøre, er at gøre aktive Skridt for at komme ud over den. Det mener jeg at have gjort, og det tror jeg ogsaa er bedre end at hengive sig til Jammerklager over Situationens Tristhed.

Det ærede Medlem kan naturligvis nok have Ret i, at naar vi vilde tage imod hvilke som helst Vilkaar, saa kunde jeg have stiftet det faste Statslaan. Men naar jeg ikke endnu er kommen til dette høje Ting med Forslag om et fast Statslaan, saa er det selvfølgelig, fordi der ikke er noget af de Tilbud — der har i øvrigt kun i eet Tilfælde foreligget noget,